

Arrest

**nr. 131 906 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Brasschaat, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 1 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Brasschaat van 17 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 april 2014 met refertenummer 41907.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 september 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met haar Belgische partner.

1.2. De burgemeester van de gemeente Brasschaat nam op 17 februari 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 6 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel (...) 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor (...) een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (...), die op 09/09/2013 werd ingediend door:

Naam: L.(...) L.(...)

Voorna(a)m(en): M.(...)

Nationaliteit: Filippijnen

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / Verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

(...)

• De betrokkenen heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;

Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt:

- Bewijs elkaar 2 jaar kennen met een minimum van 3 ontmoetingen gedurende 45 dagen

(...)

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72, § 1 samen gelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

2.2. Verwerende partij werd op 8 mei 2014 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 16 mei 2014.

2.3. Er werd geen nota noch administratief dossier ingediend. Er dient bijgevolg toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59, §1 van de vreemdelingenwet.

“§ 1. Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuur, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.”

Conform voormeld wetsartikel wordt het beroep behandeld op grond van de stukken opgenomen in het rechtsplegingsdossier en worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd.

3.2. In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) waarin gestipuleerd staat: *“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”* De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde ‘instrumentum’ worden betekend aan de verzoekende partij

rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *'negotium'* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455). Bijgevolg wordt het onderzoek van de middelen die verzoekster heeft aangevoerd opgedeeld en worden deze enerzijds behandeld voor zover ze betrekking hebben op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds op het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. In een eerste middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit, van *“de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet”* en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster verwoordt haar middel als volgt:

“Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt:

(...)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt:

(...)

Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan deze voorwaarden wordt geenszins voldaan door de bestreden beslissing.

Verzoekster merkt op dat zij op 9 september 2013 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en meer bepaald een Belg.

Hiervoor baseerde zij zich op de verklaring van wettelijke samenwoning die zij met haar partner aflegde.

Als reden voor de weigering van de door verzoekster gevraagde verblijfskaart, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster de volgende gevraagde documenten niet zou hebben voorgelegd: "Bewijs elkaar twee jaar kennen met een minimum van 3 ontmoetingen gedurende 45 dagen."

Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit dd. 8 oktober 1981 stelt dat indien het familielid van de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, het gemeentebestuur de aanvraag weigert door middel van een bijlage 20.

De in casu vereiste bewijsdocumenten zijn deze voorgeschreven door de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40bis, §2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet dient de partner van een Belg met wie een geregistreerd partnerschap werd gesloten te bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Luidens dezelfde wetsbepaling is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

De wet voorziet aldus in drie mogelijke manieren waarop het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie kan worden aangetoond.

Het bewijzen te voldoen aan één van de voorziene wettelijke hypothesen is voldoende.

Nochtans dient in casu te worden vastgesteld dat in de op 9 september 2013 aan verzoekster afgeleverde bijlage 19ter wordt vermeld:

"De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 09.12.2013 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: Geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte, inkomsten partner, ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden, bewijs elkaar 2 jaar kennen met een minimum van 3 ontmoetingen gedurende minimum 45 dagen."

In weerwil van het in artikel 40bis, §2, 2°, a) Vreemdelingenwet bepaalde, werd aldus aan verzoekster opgelegd om het duurzaam en stabiel karakter van haar partnerrelatie te bewijzen door aan te tonen dat zij haar partner reeds 2 jaar kent en met hem minimum 3 ontmoetingen had gedurende minimum 45 dagen.

Over de andere wettelijke mogelijkheden om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie te bewijzen, werd verzoekster niet ingelicht.

De bestreden beslissing wordt volledig gesteund op de afwezigheid van documenten die bewijzen dat verzoekster en haar partner elkaar reeds twee jaar kennen en minstens drie ontmoetingen van in totaal minstens 5 dagen hadden.

Uit de afwezigheid van bewijs van één van de drie door de wet voorziene mogelijkheden om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, wordt dus ten onrechte afgeleid dat dit duurzaam en stabiel karakter niet bewezen is, dit terwijl verzoekster nooit werd ingelicht omtrent deze twee andere mogelijkheden en zij nooit werd uitgenodigd om daarvan de bewijzen voor te leggen.

De bestreden beslissing schendt artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit in samenlezing met de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 52, §3 Vreemdelingenbesluit kan het gemeentebestuur immers enkel een bijlage 20 afleveren indien niet alle vereiste bewijsdocumenten werden overgemaakt.

Welke de vereiste bewijsdocumenten zijn wordt bepaald door de Vreemdelingenwet.

In casu werd dit begrip "vereiste documenten" door de gemeente Brasschaat echter ten onrechte en met schending van artikel 40bis, §2, 2°, a) Vreemdelingenwet verengd tot het bewijs van elkaar 2 jaar kennen met 3 ontmoetingen van in totaal minstens 45 dagen.

De bestreden beslissing werd derhalve niet op wettelijke wijze genomen en dient te worden vernietigd.

Eveneens schendt de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel, nu zij steunt op een te enge lezing van de terzake geldende wettelijke bepalingen en zij derhalve niet op afdoende en correcte wijze gemotiveerd werd.

Waar verzoekster, bij het afleveren van de bijlage 19ter, ook met foutieve informatie m.b.t. de voor te leggen documenten werd misleid, dient eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te worden weerhouden.

Van een zorgvuldig bestuur mag immers op zijn minst worden verwacht dat het de burgers op correcte wijze informeert omtrent voor te leggen bewijzen en daarbij het wettelijke bepalingen op een juiste wijze weergeeft.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster, naast een kopie van de bestreden beslissing, haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 9 september 2013.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.8. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

3.9. Verzoekster diende op 9 september 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart in met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische partner (zie punt 1.1). In casu weigerde de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brasschaat de aanvraag van verzoekster (zie punt 1.2) omdat zij zich niet in *“de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: Bewijs elkaar 2 jaar kennen met een minimum van 3 ontmoetingen gedurende 45 dagen.”*

3.10. Het betoog van verzoekster komt er op neer dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) volgens haar dient te worden vernietigd omdat in de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) niet alle mogelijke manieren werden opgenomen waarop het duurzaam en stabiel karakter van een relatie kan worden aangetoond. Verzoekster stelt dat zij enkel werd gewezen op de mogelijkheid van *“elkaar 2 jaar kennen met een minimum van 3 ontmoetingen gedurende minimum 45 dagen”*, maar dat zij niet werd ingelicht over de twee andere manieren om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen die in de wet worden opgesomd.

3.11. Hoewel de manieren om het stabiel en duurzaam karakter van de relatie aan te tonen niet uitdrukkelijk worden vermeld in de bestreden beslissing, wijst de Raad er evenwel op dat in de aanvraag duidelijk melding wordt gemaakt van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. In toepassing van het beginsel *“nemo censetur ignorare legem”*, hetgeen betekent dat de burger de wet dient te kennen die op hem van toepassing is in de omstandigheden waarin hij zich bevindt (T. HENS, *“Over het adagium Nemo censetur ignorare legem en de zorgvuldigheidsnorm”*, noot onder Rb. Leuven, 5 oktober 1991, R.W., 1994-95, 1062-1063), dient te worden aangenomen dat verzoekster had moeten weten hoe zij het bewijs kon leveren. Bijkomend stipt de Raad aan dat verzoekster de bestreden beslissing weliswaar vernietigd wenst te zien omdat ze niet ingelicht zou zijn over de andere wettelijk voorziene mogelijkheden om haar relatie aan te tonen, maar dat zij thans in haar verzoekschrift geen enkele van de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet voorziene bewijzen aanbrengt. Verzoekster toont in elk geval niet aan dat de gemachtigde van de burgemeester kennelijk onredelijk te werk ging door het recht op verblijf te weigeren omdat de gevraagde documenten niet werden overgemaakt.

3.12. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet of van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat er met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.13. In een tweede middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster stelt daarbij als volgt:

“Verzoekster meent dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat haar het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat zij niet langer kan samenblijven met de levenspartner van haar keuze, met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde en met wie zij ook daadwerkelijk samenwoont en een effectief gezin vormt.

Er is echter in casu geen betwisting over het feit dat verzoekster op heden met de Heer D.(...) Z.(...) samenwoont en op stabiele wijze een effectief gezin vormt, minstens werd dit niet in de bestreden beslissing in twijfel getrokken.

Verzoekster een wettelijk verblijf in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoekster, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging noodzakelijk is in het openbaar belang van het land.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.15. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29).

3.16. In casu kan op grond van de verklaring van wettelijke samenwoning die verzoekster heeft overgemaakt bij haar aanvraag voor een verblijfskaart met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden het bestaan van een de facto gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in haren hoofde worden aanvaard. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. the Netherlands).

3.17. Aangezien de bestreden beslissing een antwoord is op verzoeksters aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, gaat het in onderhavig geval niet om de weigering van een voortgezet verblijf en dient enkel te worden nagegaan of er op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om het gezinsleven te stimuleren en te handhaven. Aangezien er geen sprake is van een inmenging, is het betoog van verzoekster in haar middel met betrekking tot het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dat haar *“een wettelijk verblijf in België ontzeggen [...] derhalve neer[komt] op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoekster, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging noodzakelijk is in het openbaar belang van het land.”* niet dienstig.

3.18. De beantwoording van de vraag of er in casu een positieve verplichting rust op de overheid leidt tot een ‘fair balance’-toets, die een afweging van belangen inhoudt, doch welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze ‘fair balance’-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de Staat is en de Staat deze niet is nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de ‘fair balance’-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de Staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, Rees v. The United Kingdom). In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren die meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

3.19. In haar middel stelt verzoekster dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing “*op noodzakelijke wijze betekent dat zij niet langer kan samenblijven met de levenspartner van haar keuze*”. De Raad stelt echter vast dat het opleggen van door de wet voorziene specifieke voorwaarden aan partners van Unieburgers en Belgen ter voorkoming van ‘schijnsamenwonen’ wel degelijk een voordeel biedt aan de overheid omdat de handhaving van de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127 708). Een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied belet echter geenszins dat verzoekster kan terugkeren wanneer zij aan de wettelijke voorwaarden zou voldoen, waardoor de kwetsieve bepalingen geenszins een onredelijke beperking van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven vormen. Bovendien stipt de Raad aan dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke voorwaarden ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezinsleven niet in die mate aantast dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

3.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN